

REGGELI ÁHÍTAT 2014. július 4.

Mk 7, 20-23

Kedves Testvérek!

Ma olyan világban élünk, amikor elmondhatjuk, hogy a külsőségek korát éljük. Fő a látszat, egyszerűen csak az számít, amik kívülről látszik, pedig nagyon is jól és helyesen állapítja meg a magyar közmondás: *a látszat csal*. Ma már mindenki igyekszik a külsejét rendbe tartani. Ügyelünk arra, hogy ne legyünk borotvátlanok, hajunkat, körmünket ápoljuk. Ügyelünk a tisztességes öltözködésre is. Ez így önmagában nem is baj, hogy a külsőnkre is gondot fordítunk, hiszen az illendőség is ezt követeli meg. A baj inkább ott kezdődik, hogy a belső - azaz a lelki életünket - elhanyagoljuk. Olyanok vagyunk, mint az az üzlet, melynek szép a kirakata, de ha az ember bemegy nem talál benne semmit.

Vajon szoktunk-e arra ügyelni, hogy mit beszélünk és hogyan mondjuk el, amit el szeretnénk mondani? Megzabolázzuk-e a nyelvünket? Mennyi sértés, mennyi szenny árad ezen a szervünkön keresztül a világba. Milyen jó lenne sokszor megfontolni, mit ejtünk ki, mert az lehet építő, reményt adó, de ugyanakkor romboló, keserűséget okozó is. Amikor a beszédről elmélkedünk, érdemes elmélyednünk Jakab apostol közönséges levele 3. fejezetén, amelyben a nyelv bűneiről beszél az apostol. Valószínű többen érezzük úgy, hogy a bűn elleni harc a beszéd területén a legnehezebb. Naponta sokféleképpen vétkezünk, de a leggyakrabban mégis a nyelvünkkel követünk el bűnt. Nincs egyszerűbb dolog, mint kimondani valamit. A keresztyény gyülekezetben még fokozottabb jelentőséggel bír nyelvünk megzabolázása. Krisztus tanítványai szájából még veszélyesebb méregként hat egy-egy bántás, egy dúrva beszólás. A szakadások, szekták létrejötte legtöbbször nem az egyházi tanítástól, hitvallástól való elfordulásnak az eredménye, hanem megannyi emberi gyarlóság: egymás sértegetésének, akár gyalázásának, átkozásának a következménye. A gyülekezet elöljárói: a lelkipásztor, gondnok, a presbiterek még hangsúlyozottabban kell, hogy gyakorolják a nyelv megtartóztatását, mert tőlük jogosan várják el ezt az egyháztagok.

Még kevésbé tartjuk ellenőrzésünk alatt a gondolatainkat. Hányszor kapjuk magunkat rajta, hogy azok tisztátalanok? Azt gondoljuk, hogy nem baj, mert az emberek úgy sem látják. De látja, az, Aki mindeneket vizsgál és mindeneket megítél. Az, Aki egyedül teheti jóvá a szívünket. Azt a szívet, amelyből származik minden rossz, de jó is. Egyáltalán nem mindegy, hogy szívünk, belsők milyen. Az a külsőnkénél is sokkal fontosabb.

Urunk, kérünk teremts bennünk tiszta szívet, hogy teremhessük a megtérés gyümölcseit. Ámen.

Felsőőr, Orosz Attila